

အပိုင်း (၁)
သူကြီးကို အာခံသူ

ပေကုန်းရွာ

သူကြီး ဦးစံဖျော့ရဲ့ အိမ်မှာ ရွာသားတွေဟာ စုရုံးရောက်ရှိနေကြတယ်။

လူစုံတဲ့ အခါ သူကြီးဟာ အားလုံးရှေ့မိန့်မိန့်ကြီး ရပ်ရင်း ...

“အဟမ်း ... ရွာသားတွေကို ကျုပ် ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ ရွာရဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း ကာလသားလူပျိုတွေရဲ့ သတ္တိသွေးကို ပြသခွင့်ရမယ့် ထိုးကွင်းထိုးပွဲ ကျင်းပမှာ ဖြစ်တယ်။ ဆုအနေနဲ့ ကတော့ သုံးဆုသတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ပထမဆုအနေနဲ့ ငွေစင်စစ်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ငွေဖလားကို ဆွတ်ခူးရရှိမှာ ဖြစ်ပြီး ဒုတိယဆုက ငွေလင်ဗန်းတစ်ချပ်နဲ့ တတိယဆုကတော့ ငွေကြုတ်လေးတစ်ခုကို ရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကာလသားလူငယ်တွေ အနေနဲ့ ဆုကြေးကို ပဓာနမထားဘဲ အားလုံးတပျော်တပါး ထိုးကွင်းထိုးပွဲကြီးကို ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲ ကြပါလို့ ကျုပ်ပြောချင်ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့် ကာလသားလူငယ်တွေဟာ ကျုပ်ဆီမှာ လာပြီး စာရင်း ပေးသွင်းလို့ ရပါတယ်။ ကျုပ် ပြောချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ကာလသားလူငယ်တွေဟာ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားကြတယ်။

ပေကုန်းရွာရဲ့ ကာလသားကောင်းဖြစ်တဲ့ မာတင်ဟာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလိုက်ရင်း ...

“ကျုပ်က ထိုးကွင်းထိုးပွဲကိုစောင့်နေတာ ကြာပြီဗျ၊ ဒီရွာမှာ ကျုပ်က ကာလသားခေါင်း၊ အားလုံးထက်ပိုပြီး သတ္တိရှိတယ်၊ ကျုပ် နာမည်ကို စာရင်းသွင်းတယ်ဗျို့၊ ကျုပ်နာမည်ကို ဗွေဦးဆုံး မှတ်လိုက်စမ်းပါ သူကြီးရာ ... အဟဲ”

လို့ ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

လယ်ရှင်သား မိုက်လုံးဟာ မာတင်ကို မကျေမချမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကျုပ်လည်း စာရင်းပေးတယ်ဗျို့၊ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ မိုက်လုံးဆို ဘယ်ကောင်မှ မော်မ ကြည့်ရဲဘူး၊ ကျုပ်နာမည်ကို ဘုတ်အုပ်ထဲမှာ စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ မှတ်တမ်းတင်လိုက်စမ်းပါ သူကြီးရာ ... ”

လို့ ထပြောလိုက်ပြန်တယ်။

မိုက်လုံးရဲ့ စကားကြောင့် မာတင်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက “ဝါး”ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“မိုက်လုံးကိုမော်မကြည့်ရဲတဲ့ အကောင် ငါသိတယ်ကွ၊ ငါသိတယ်”

လို့ ... တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ကျန်တစ်ယောက်က ...

“ဘယ်သူတွေတုံး”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ငနီတို့ ... ငနက်တို့ ... ဂုတ်ကြားတို့ လေကွာ၊ ခွေးတွေ ... ခွေးတွေကွ”

ကာလသားရဲ့ စကားကြောင့် သူတို့ အားလုံး တဝါးဝါး တဟားဟား နဲ့ ပွဲကျသွားတယ်။

လယ်ရှင်သား မိုက်လုံးဟာ မျက်နှာကြီးရဲသွားပြီး “ဝုန်း”ခနဲ ထရပ် လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် မာတင်္ဂီ မင်းတို့ ဘာစကားပြောတာလဲ၊ စော်ကားလှချ ညဉ့်လား”

မာတင်္ဂီဟာ အေးစက်တဲ့ အမူအရာနဲ့ မိုက်လုံးကိုကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် မင်းကိုပြောနေတာ ချက်နီလေ၊ ငါ့နာမည် ဘာလို့ တပ် ရတာလဲ၊ မင်းကသာ ငါ့ ကို အသားလွတ်စော်ကားနေတာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ မိုက်လုံးဟာ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ...

“ချက်နီရဲ့ ဆရာက မင်းပဲ၊ အောက်တန်းစားလယ်ကူလီကောင်တွေ၊ ထို့ ... ဒီနယ်တစ်ကြော မှာ ငါ့အဖေပိုင်တဲ့ လယ်တွေ လက်ညှိုးထိုး မလွဲ အောင်ရှိတယ်၊ ငါ့လို လယ်ရှင်သားကိုများ ခွေးနဲ့ နှိုင်း ပြောရတယ်လို့ ၊ မာတင်္ဂီဆိုတာ ဘာလဲသိလား၊ သူတောင်းစားကွ၊ သူတောင်းစား၊ သူ တောင်းစားလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ နဲ့ ထိုးကွင်း ပွဲ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ရွာစွန်မှာ ခွက်ဆွဲပြီး အေး အေးဆေးဆေး သွားတောင်းစားကြကွာ၊ သွားကြစမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ မာတင်္ဂီဟာ ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်သွား ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် မိုက်လုံး မင်း ... မင်း ... သိပ်လွန်နေပြီ ... ကဲကွာ”

လို့ ပြောဆိုပြီး မိုက်လုံးရှိရာကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

ကာလသားတစ်စုလည်း ထိတ်လန့်သွားပြီး မာတင်ကို ဝိုင်းဝန်းဆွဲကြတယ်။

သူကြီး စံပျောစဟာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း စားပွဲကို “ဒုန်း” ခနဲ ထုချလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် မာတင် ... သူကြီးရှေ့မှာ တောင် မင်းက ထိုးကြိတ်ရဲတယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်တဲ့ သဘောလား။”

သူကြီးရဲ့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် မာတင်ဟာ သူ့ကို ဝိုင်းချုပ်ထားတဲ့ ရွာသားတွေလက်က ဆောင့်ရုန်းလိုက်ရင်း ...

“သူကြီး ... မတရားမပြောနဲ့ ၊ ကျုပ်ကို သူတောင်းစားလို့ စော်ကားနေတာ မကြားဘူးလား၊ ကျုပ် မကျေနပ်ဘူး၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။”

လို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်တဲ့ အခါ သူကြီးက သူ့ကိုမျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

“တိတ်စမ်း ငါလိုသူကြီးကိုများ အော်ဟစ်ပြီး ပြောနေလိုက်တာ၊ အေး မိုက်လုံးကို ရန်တွေ့ တာထက် ငါ့လိုသူကြီးကို အော်ဟစ်ပြောဆိုတဲ့ အပြစ်ကပိုကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ထိတ်တုံးစာ မိချင်သလား၊ ထိုးကွင်းပွဲအတွက် စာရင်းပေးထားတဲ့ မင်းနာမည်ကို ပယ်လိုက်ရမလား။”

လို့ မေးလိုက်တဲ့ အခါ မာတင်ဟာ တောက်တစ်ချက်ပြင်းစွာ ခေါက်လိုက်ရင်း ...

“တောက် ... မိုက်လုံး မင်းနဲ့ ငါ ထိုးကွင်းပွဲမှာ ဘယ်သူပထမရမလဲ ကြည့်ရအောင်၊ မာတင်ဟာ သူတောင်းစားလား၊ သူရဲကောင်းလားဆိုတာ မင်းသိစေရမယ်”

လို့ ကြိုးဝါးရင်း သူကြီးခြံထဲကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

မာတင်္ဂ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ အခါ အပျိုခေါင်းဂျမ်းမေက သူ့အဖော် တွေဘက်လှည့်ပြီး ...

“ဒါတော့ သူကြီးမတရားတာပဲ၊ မာတင်္ဂ သနားပါတယ်၊ တကယ်ဆို မိုက်လုံးဆိုတဲ့ လူကြမ်းက သက်သက်မဲ့ရမ်းလိုက်တဲ့ ဟာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ဘုတ်ဆုံဆိုတဲ့ အပျိုက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပေါ့ ... ဟုတ်ပေါ့ ... ကျုပ်ကတော့ ထိုးကွင်းပွဲမှာ မာတင်္ဂဘက်က အားပေးဦးမှာ ၊ မာတင်္ဂက ရုပ်လည်း ဖြောင့်တယ်၊ သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ မိုက်လုံးလို ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ မဟုတ် မျက်နှာရူး မဟုတ်ဘူး ဟ”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“ဟဲ့ ညည်း ... မာတင်္ဂကို ကျိတ်ပြီးကြိမ်နေနဲ့ ၊ ဟိုက ပိုင်ရှင်တွေ တော့မယ်အေ”

အပျိုမ အေးလှရဲ့ စကားကြောင့် ဘုတ်ဆုံမဟာ နှုတ်ခမ်းကြီးစုသွားရင်း ...

“အို ... အေ ... ညည်းကလည်း ပိုင်ရှင်တွေတဲ့ ဟာ ရမှ မရသေးတာ ၊ လူပျိုကို အပျိုက စိတ်ကူးယဉ်တာ ဘာဖြစ်လဲအေ၊ အင်း ... ငါလေ ... သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ စွဲလမ်းမိလည်း ဆိုရင် အိပ်မက်ထဲမှာ လည်း မာတင်္ဂ၊ ရေချိုးရင်လည်း မာတင်္ဂ၊ ယုတ်စွအဆုံး ... အီးအီးပါရင်တောင် မာတင်္ဂရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ပြီးပါမှ အဆင်ပြေတာအေ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ အပျိုတစ်သိုက်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနဲ့ မလို

က်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ပြီးပြောနေ တဲ့ ဘုတ်ဆုံမကိုကြည့်ရင်း တဝါးဝါးပွဲကျသွားကြတယ်။

အပျိုတစ်သိုက်ရဲ့ ပွဲကျနေတဲ့ အသံကြောင့် သူကြီးစံဗျောဟာ မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ရင်း ...

“ဟဲ့ ကောင်မတွေ ... မပြန်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ နင်တို့ ပါထိုးကွင်းပွဲအတွက် စာရင်းပေးမလို့ လား။”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ အပျိုခေါင်း ဂျမ်းမေဟာ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားရင်း ...

“အမလေး ... စာရင်းတော့ မသွင်းလိုက်ပါနဲ့ သူကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့က အစ်ကိုကာလသား တွေထဲက ဘယ်သူ ဆုရမလဲလို့ တိုင်ပင်နေတာတော့၊ အဟဲ ကိုယ်တိုင်တော့ သတ္တိမရှိဘူး၊ ပြန် ... ပြန်တော့မယ်”

လို့ ပြောဆိုပြီး သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို လက်ကုပ်လိုက်တယ်။

အပျိုတစ်သိုက်လည်း ထိုးကွင်းပွဲထဲ စာရင်းထည့်ခံရမှာ ကြောက်ပြီး သူကြီးကို လှည့်တောင် မကြည့်နိုင်ဘူး။

သူကြီးခြံထဲကနေ ကုပ်ကုပ်လေး ထွက်သွားကြတော့တယ်။

လူရှင်းသွားတဲ့ အခါ သူကြီးကတော်ဟာ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို အငွေ့ထောင်း ထောင်းထအောင် ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း ...

“တော်ကလည်း ... ခုနက မိုက်လုံးသက်သက်မဲ့ မာတင်ကို ရန်ရှာတာသိရဲ့ နဲ့ ဘာလို့ မာတင် ကိုချည်း မာန်မဲနေရတာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့ အခါ သူကြီးဟာ မိန်းမဖြစ်သူကို

မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူကြီးကတော်ရဲ့ နားထင်ကိုလက်နဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်ရင်း တီးတိုးပြောလိုက်တယ်။

“ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မိန်းမ၊ ထမင်းစားပြီး မင်းခေါင်းက ပုစွန်ဦးနှောက် ဖြစ်နေပါလား၊ မိုက်လုံး ရဲ့ အဖေ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး မိုက်ခဲဆီမှာ ငါတို့ ပြောင်းကြွေး၊ နှမ်းကြွေးတွေ ရှိနေတယ်လေ၊ နင် အိမ် ပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းဘေးရောက်ချင်လို့ လား၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့ မိန်းမ ...”

*

“မာတင်္ဂနဲ့ မိုက်လုံး ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ”

အပိုင်း (၂)

ဘုတ်ဆုံမလက်ချက်မိတဲ့ ချက်နီ

မနက်ခင်းရဲ့ ...

နေရောင်အောက်မှာ ကာလသား တစ်စုဟာ ထိုးကွင်းပွဲကျင်းပဖို့ အတွက် မဏ္ဍပ်ကြီးကို ချွေး တစ်လုံးလုံးနဲ့ ပြုလုပ်နေကြတယ်။

ချက်နီက ဝါးစည်းကို မြေပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး ချွေးသုတ်ရင်းက ...

“ငါကတော့ ထိုးကွင်းပွဲဝင်နွဲ့တာ ဆုလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အဟဲ ငါရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေ ကို ငါဘယ်လောက် သတ္တိရှိခဲ့ကြောင့် ပြချင်တာ ကွ၊ ငါကြားဖူးတယ်၊ ထိုးကွင်းထိုးတာ သွေးစက် စက်ထွက်ပြီး သိပ်နာ တယ်ဆိုပဲကွ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟ ကောင်ရ ... မင်းပဲ နောင်လာနောက်သားတွေကို သတ္တိရှိကြောင်းပြချင်တာဆို၊ အနာခံမှ အသာစံရမှာ ပေါ့ကွ၊ နာတာကတော့ မပြောနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ငါ့ဘကြီး ပြောဖူးတယ်၊ သူ ထိုးကွင်းထိုး တုန်းက နာလွန်းလို့ ထိုးကွင်းထိုးပေးတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ လက်မောင်းကို ကုန်းကိုက်လိုက်တာ ဆရာကြီးလည်း ဒေါသထွက်ပြီး သူ့ကို ဆက်မထိုးပေးတော့ဘူးတဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဘကြီးရဲ့ ပေါင်က နဂါးရုပ်ထိုးကွင်းဟာ အမြီး မပါဘူး၊ သူ

လည်း နာလွန်းလို့ အမြီးပြတ်နေတဲ့ နဂါးရုပ်ကို ဆက်မထိုးတာ ဒီနေ့ထိ
ပဲ။ အဟဲ ... မင်းတို့ မယုံရင် ငါ့ဘကြီးပေါင်ကို သွားလှန်ကြည့်၊
အမြီးမပါတဲ့ နဂါးကိုတွေ့ ရမယ်”

ကာလသား စံဖေရဲ့ စကားကြောင့် မာတင် ဝါးစည်းဖြေနေရာကနေ
လှမ်းပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ကြားဖူးတယ်၊ ထိုးကွင်းထိုးတဲ့ စုတ်တံက
တစ်ခါပေါက်တိုင်း သွေး စိမ်းရှင်ရှင်ထွက်ပြီး အသည်းခိုက်မတတ် နာ
သတဲ့ ၊ သွေးကြောင်တတ်ရင် သွားမစမ်းနဲ့ ချက်နီ၊ တော် ကြာ စံဖဲရဲ့
ဘကြီးလို နဂါးအမြီးပြတ် ဖြစ်နေဦးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ သူတို့ အားလုံး ပွဲကျပြီး “ဝါး” ခနဲရယ်မောလို
က်ကြတယ်။

ဒီအခါမှာ ကာလသားမြသီးက ချက်နီရဲ့ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်ကွ ... ချက်နီရ၊ ကြောက်တတ်ရင် သွားမစမ်းနဲ့ ၊ ဒီ
ကောင် ဘယ်လောက် ကြောက်တတ်သလဲ မင်းတို့ သိလား၊ မြောက်ပိုင်း
က ဘုတ်ဆုံမကို ပိုးပန်းနေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ဟိုက လှည့်တောင်မကြည့်
ဘူး၊ တစ်ခါကလည်း ဘုတ်ဆုံမကို စကားလိုက်ပြောရင်း ဒီကောင်လေ
ပုတ်သင် ညို သူပေါ်ပြုတ်ကျတာကို လန့်ပြီး ဘုတ်ဆုံမကို လှမ်းဖက်လို
က်တာ ဘာဖြစ်သွားတယ် မှတ်သလဲ၊ နောက်ချေးပုံနဲ့ မျက်နှာအပ်မိတာ
ဘုတ်ဆုံမဆို ဒင်းကိုကြည့်ပြီး အူတက်မတတ် ရယ်လိုက်တာ၊ သေးပါထွ
က်ကျတယ်ဆိုပဲကွ ဟား ဟား ... ဟား”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောတဲ့ စကားတွေကြောင့် ချက်နီဟာ

မျက်နှာကြီးနီရဲသွားပြီး ...

“အေးပါ ... ပြောထားကြပါ။ ငါ့ကို လူဗလံလေးဆိုပြီး မင်းတို့ အား လုံး အထင်သေးတယ်ပေါ့။ ကြည့်ထားကြပါ။ ထိုးကွင်းပွဲမှာ ချက်နီ သွေး တယ်လောက်ရဲသလဲဆိုတာပြပြီး ငွေဖလားကြီးကို ယူ ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

လို့ ကျုံ့လှီနေတဲ့ သူ့လက်မောင်းကို ပြသရင်း ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ သူတို့ အနားကို အပျိုခေါင်း တစ်စုရောက်ရှိလာကြတယ်။

ဘုတ်ဆုံမဟာ အဝလွန်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ အိပဲ့အိပဲ့ လျှောက် လာရင်း ချက်နီရဲ့ အနား ရောက်တော့ ခြေထောက်ကို တက်နင်းမိသွား တယ်။

“အောင်မယ်လေးဗျ ...၊ သေပါပြီဗျ ...၊ ဘုတ်ဆုံမ ကယ်ပါ”

ချက်နီရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံကြောင့် ဘုတ်ဆုံမဟာဒေါသ တကြီး လှမ်းကြည့်လိုက် ရင်း ...

“ဟင် ... နင်က ငါ့ကို ကယ်ပါလို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား”

လို့ ခါးထောက်ရန်တွေ့လိုက်တဲ့ အခါ ချက်နီဟာမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေ ရင်းက ...

“နင် ... နင် ... ငါ့ကိုလွှတ်ပါဟ”

လို့ လက်ညှိုးထိုး ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“နင် ... နင် ငါ့ကို လူကြားထဲ အရှက်ခွဲနေတာလား ချက်နီ၊ ငါ့ကို ကယ်ပါလို့ လည်း ပြော တယ်၊ လွှတ်ပါလို့ လည်း ပြောတယ်၊ လွှတ်ရအောင် ငါက နင့်ကို ဘာလုပ်နေလို့ လဲ”

ဘုတ်ဆုံမရဲ့ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ချက်နီဟာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

“ငါ ... ယောင်သွားလို့ ပါဟာ၊ အောက်အောက် ... အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်စမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ဘုတ်ဆုံမဟာ မျက်နှာနီရဲသွားပြီး ...

“ဘာ ... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ငါက ငုံ့ပြီး ဘာကိုကြည့်ရမှာ လဲ၊ ငါ့ကို လူကြားထဲ အရှက်ခွဲတဲ့ ချက်နီ ကဲဟာ ... ”

လို့ ပြောဆိုရင်း ချက်နီရဲ့ ပါးကို “ဖြန်း” ခနဲ ရိုက်ချလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ... ချက်နီရဲ့ အနားကနေ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်သွားတယ်။

ချက်နီဟာ အနင်းခံလိုက်ရတဲ့ ခြေထောက်ကို ကုန်းတိုင်ရင်း ... ပါးတစ်ဖက်ကိုပါ လက်နဲ့ ပွတ်ရင်းက ...

“ရက်စက်လှချည်လား ဆင်ခန္ဓာမကြီးရဲ့ ၊ အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ကျုပ်ခြေထောက်ကိုလည်း သူ့ အားကြီးနဲ့ တက်နင်းထားတယ်၊ ပါးကိုလည်း မီးပွင့်မတတ် ရိုက်သွားသေးတယ်၊ ကျုပ်လောက် အဖြစ်ဆိုးတဲ့ လူ ဘယ်သူရှိမလဲဗျာ”

လို့ အော်ဟစ် ရေရွတ်လိုက်တဲ့ အခါ မာတင်က ...

“ဒါပဲကွ ... ချစ်ဒုက္ခဆိုတာ မင်း ဘုတ်ဆုံမကို ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မင်းကို အချစ် စမ်းသွားတာကွ၊ ဘာမှ စိတ်မဆိုးနဲ့ ၊ ငါ ဟောကိန်းထုတ်လိုက်မယ်၊ ထိုးကွင်းပွဲပြီးရင် မင်း ဘုတ်ဆုံမ ဆီက အဖြေကြိမ်းသေရပြီကွ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ မာတင်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်သွားပြီး အံ့ဩမှ င်တ က်သွားတယ်။

သူ ကျိတ်ပိုးနေတဲ့ မြစ်ပယ်ဆိုတဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင် မိန်းကလေး ...၊
ခြင်းတောင်းလေးဆွဲပြီး လျှောက်လာနေတာ။

မာတင်ဟာ မြစ်ပယ်ရှိရာ လျှောက်သွားရင်း ...

“ဘယ်သွားမလို့ လဲ မြစ်ပယ်”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

မာတင်ကိုမြင်တော့ မြစ်ပါယ်ဟာ ခြေလှမ်း တုံ့သွားရင်း ...

“ဘယ်သွားရမှာ လဲ မဏ္ဍပ်ဆောက်နေတဲ့ လူတွေဆီ လာတာပေါ့၊
အမေလေ ... မဏ္ဍပ် ဆောက်တဲ့ သူတွေ စားဖို့ ဆိုပြီး ဂျင်းသုတ်ပို့ခိုင်းလို့
... ရော့ ...”

လို့ ပြောပြီး ခြင်းတောင်းကို လှမ်းပေးတယ်။

မာတင်ဟာ မြစ်ပယ်ရဲ့ လက်က ခြင်းတောင်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်

။

ဒီအခါမှာ မြစ်ပယ်ဟာ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

“နေပါဦး မြစ်ပယ်ရယ်၊ ကိုယ်တောင်းထားတဲ့ အဖြေ မပေးသေးဘူး
လား”

မာတင်က မြစ်ပယ်ရဲ့ ရှေ့က ကာဆီးရင်း ပြောလိုက်တဲ့ အခါ မြစ်ပ
ယ်က ...

“အို ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ၊ ဟိုမှာ လူတွေကြည့်နေတ

ယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

“ကိုယ်မင်းကို ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ရမှာ လဲ မြစ်ပယ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို သနားပါဦး၊ ဒီကကောင် မြစ်ပယ် အဖြေပေးမယ့်နေ့ကို စောင့်ရင်း ဆံဖြူသွားကျိုး ဖြစ်တော့မယ်ဗျ”

မာတင်ရဲ့ စကားကြောင့် မြစ်ပယ်ဟာ ရှက်ရွံ့သွားရင်း ...

“မာတင်နော် နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဆိုတာ နင် မကြားဖူးဘူးလား၊ ငါ နင့်ကို လေ့လာ ချင်သေးတယ်”

လို့ ပြောလာတဲ့ အခါ မာတင်က ...

“ငါတို့ ဟာ ကလေးဘဝကတည်းက အတူကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ လူတွေ ပါ မြစ်ပယ်ရယ်၊ ငါက မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် ... လယ်ကူလီ၊ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်၊ ကဲ ... ဘာများ လေ့လာစရာရှိသေးလို့ လဲ၊ နင် ငါ့ကို အမြန်ဆုံးအဖြေပေးတော့ဟာ မြစ်ပယ် နော် ... နော် ... ”

လို့ တပူပူတဆာဆာ ပြောလိုက်တယ်။

မာတင်ရဲ့ စကားကြောင့် မြစ်ပယ်ဟာ တွေဝေသွားပြီး သက်ပြင်းချ လိုက်ရင်း ...

“ထိုးကွင်းပွဲမှာ နင်ပထမဆုကို ရအောင်ယူနိုင်ရင် နင်လိုချင်တဲ့ အဖြေ ငါပေးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ မာတင်ဟာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားပြီး ...

“ဟာ ... တကယ်လား မြစ်ပယ်ရယ် ... ၊ နင် ... နင် တကယ်ပြော
တာနော်၊ စိတ်ချ မာတင်္ဂ တို့ က ငွေဖလားကြီးပိုက်ပြီး နင့်ဆီကို ရောက်
အောင်လာဦးမှာ ...၊ ငါ ... ငါပျော်လိုက်တာ မြစ်ပယ် ရယ်”

လို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ တော့ မြစ်ပယ်ဟာ ရှက်သွေးဖြာသွားရင်း မာတင်္ဂနားက
နေ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား တော့တယ်။

မြစ်ပယ်ထွက်သွားတဲ့ အခါ မာတင်္ဂနားကို ချက်နီတို့ လူစုရောက်
လာပြီး ...

“ဟေ့ကောင် မင်းမျက်နှာက မှိုရထားသလိုဖြစ်နေပါလား၊ မဟုတ်မှ
လွဲရော မြစ်ပယ်မင်းကို ရန်တွေ့သွားပြီထင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် မာတင်္ဂဟာ ချက်နီကို နားရင်းအုပ်
လိုက်ပြီး ...

“မင်းကြီးတော်မှ ပဲ ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊
ထိုးကွင်းပွဲပြီးရင် အိုရချေသေးရဲ့ မြစ်ပယ် ငါ့ကို အဖြေပေးလိုက်ပြီ၊ ထိုး
ကွင်းပွဲမှာ ငွေဖလားဆုရရင် အဖြေပေးမယ်တဲ့ ကွ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ မြသီးက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ မင်းကို ချောက်ချသွားတာ၊ ထိုးကွင်းပြိုင်ပွဲဆိုတာက ... မင်ခံ
ပုဆိုးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ် ပြီး ဘေးလူမတွဲရဘဲ ထွက်လာနိုင်မှ ပထမဆုရ
မှာ ကွ၊ အဲဒီလိုထွက်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ တော်ရုံသတ္တိနဲ့ မရ ဘူး၊ ဖြစ်ပါမလား
မာတင်္ဂရာ”

လို့ ပြောလာတယ်။

ဒီအခါမှာ မာတင်က မြသီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ၊ ငွေဖလားဆိုကို ဆွတ်ခူးမယ့် သူရဲကောင်းက မာတင်ပဲကွ၊ ငါ့မှာ မြစံပယ်ဆိုတဲ့ ရဲဆေးရှိနေပြီ၊ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်ကြ၊ ထိုးကွင်းပွဲမှာ မင်ခံပုဆိုးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပြီး ဘေးလူ မတွဲရဘဲ ထွက်ခဲ့မယ့်လူက ငါပဲကွ၊ ဟား ဟား ... သူငယ်ချင်းတို့ စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်း”

လို့ မျက်နှာကိုချိပြီး ပြောလိုက်တယ်။

*